

DE
Gouden
SCHRIJFMACHINE

CARSTEN HENN

Vertaald door Michiel Nijenhuis

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

*Voor Daan & Charlotte,
mijn beste leermeesters*

Onze wereld is geweven
uit verhalen, gedachten en ideeën
Die zijn sterker en scherper
dan al het metaal, al het hout, alle stenen
Als je de woorden beheerst
beheers je de wereld
Maar beheers je ook
jezelf?

Eurich von Gutenberg

Een regenboog is voor niemand hetzelfde. Door de inval van het licht ziet iedereen een andere, zelfs als twee mensen heel dicht bij elkaar staan. Elke regenboog bestaat voor precies één mens op deze wereld, elke regenboog is uniek.

Emily keek door het raam van lokaal Zo8.23 van de Johannes Gutenberg-school en zocht de hemel af naar een regenboog, die daar alleen voor haar zou staan. Met haar vingers tekende ze een boog op het koude glas, alsof ze er daarmee eentje kon aantrekken.

Maar vandaag had het universum geen regenboog voor haar.

Het was sowieso een vreemd universum: aan de ene kant heel gierig met gelukkige toevallen. Zoals het winnen

van de loterij, of een tien halen voor gym. Aan de andere kant heel gul met hersenloze figuren. Die waren er volop.

Volgens Emily te veel op haar school.

De beste strategie was om niet in hun blikveld terecht te komen. Je moest zo onopvallend mogelijk zijn en bijna samensmelten met de achtergrond.

Helaas had Emily een gewoonte waardoor dat niet ging.

De les ging nu gauw beginnen. Van tevoren pakte Emily altijd precies uit wat er op haar tafeltje moest liggen. Ze haalde de schoolboeken uit haar rugtas, met de juiste schriften, en ze legde haar pennen en potloden op een rijtje, van groot naar klein. Haar etui kwam op precies vijf centimeter van de tafelrand te liggen. Daarna legde ze haar puntenslijper en gum klaar, altijd op hetzelfde plekje aan de onderste rand van haar etui.

Dat deed Emily niet omdat ze het mooi vond, maar omdat het haar een goed gevoel gaf. Maar ze wist ook dat ze daardoor een makkelijk doelwit was, en net zo goed een schietschijf op haar voorhoofd had kunnen tekenen. Met akelige regelmaat werd ze uitgelachen en bekogeld met propjes papier. Maar Emily had de orde van haar spulletjes nodig, vanwege de wanorde in haar eigen leven. Ze was al zeven keer verhuisd omdat haar moeder of haar vader een nieuwe baan had gekregen. En nu woonde Emily al meer dan een jaar bij haar opa en oma, in het enige huis waar ze zich ooit thuis had gevoeld.

Ze keek weer uit het raam. Nog steeds geen regenboog. Misschien zagen haar ouders er nu eentje in Australië. Maar in dat hete land waren regenbogen vast zeldzaam.

‘Pardon dat ik je stoort, Emily. Kennelijk vind je het uitzicht uit het raam interessanter dan mijn les. Vermoedelijk omdat je zo ontzettend slim bent en ik je verveel met mijn uiteenzettingen.’

‘Nee, ik was alleen...’

Meester Günter Smeerkamp liet haar niet uitpraten. Ze had hem niet alleen met rekenen, maar ook met geschiedenis. Hierin was het universum helemaal niet aardig voor haar. ‘Als je zo slim bent, kom dan maar even bij het bord.’ Hij glimlachte. Als Smeerkamp glimlachte, voelde het alsof hij in je gezicht spuugde.

‘Ik heb nooit gezegd dat ik slim ben!’

‘Dan ben je dus dom?’ Zijn glimlach werd breder. ‘Inzicht is de eerste stap op de weg naar verlichting! Als je dom bent, moet je zeker naar voren komen. Vooruit. Hop-hop.’

Emily stond op, zette haar stoel netjes onder haar tafel en liep naar het bord. Ze keek vragend naar Smeerkamp. Hoe erg ging hij haar vernederen?

‘Wat moet ik uitrekenen?’

‘Wat mág je uitrekenen is correcter. Jullie mógen naar school gaan. Dat is een enorm voorrecht! Kinderen in andere landen zijn jaloers op jullie.’ Hij trok opzichtig zijn wenkbrauwen omhoog. Er klonk geroezemoes in de klas. Emily dacht zelfs dat ze iemand hoorde grinniken.

‘Wat mág ik uitrekenen?’

‘Bepaal wiskundig het nulpunt van de volgende functie: $y = -2x + 3$.’ Hij schreef het op het bord, met stevige halen van zijn krijtje. Tak-tak-tak.